

Posudek na diplomovou práci

F. Bobula, Porovnanie jednotlivých vlád Českej republiky a Slovenskej republiky v období rokov 1992 až 2002

Předložená diplomová práce reflektuje vývoj v ČR a SR po roce 1992 s důrazem na problematiku vládních modelů v těchto zemích. Práce se tak začleňuje do skupiny analýz, které se v několika posledních letech snaží sledovat shodné a odlišné rysy vývoje nových státních celků, které vznikly po rozdělení ČSFR. I proto nelze práci označit za tematicky průkopnickou. Přirozeně se proto objevuje otázka, čím se tento text liší od jiných prací zabývajících se stejným případně podobným tématem, např. od práce K. Vodičky, respektive publikace L. Cabada a K. Vodička či diplomové práce P. Justa. Pokud v samém úvodu zobecním, pak bohužel platí, že práce Vodičkova a Cabadova je v textu dosti zřetelně přítomna, a to prakticky nejen jako zdroj případných informací rázu faktografického či jako polemická studie vhodná k formulování odlišných tezí. F. Bobula se nesporně těmito pracemi nechal natolik ovlivnit, že se místy zdá, jako kdyby jeho práce byla určitým „výpisem“ prací výše zmiňovaných autorů. Ve skutečnosti se spíše jedná o „splynutí duší“, na něž má autor jistě právo. Co se týká Justovy práce, která je zaměřena výlučně na slovenskou politickou scénu, Boubula s ní vhodně pracuje. Za poněkud zvláštní lze však označit skutečnost, že ji v seznamu literatury řadí mezi prameny! Mohl by toto své hodnocení v obhajobě práce zdůvodnit?

Co se konkrétního přístupu ke zpracovávané problematice týká zvolil si F. Bobula jednoznačně deskriptivní přístup. Snaží se přednostně zmapovat ucelený prostor politické aktivity relevantních stranických partnerů, přičemž přirozeně vychází ze složení dolních komor parlamentu. Svůj výklad tak vedle přehledu vládních koalic doplňuje stručnými charakteristikami jednotlivých politických stran a jejich vývojem v období mezi jednotlivými volbami respektive vládami. Výklad, byť postavený na relativně omezeném počtu zdrojů, působí uceleným dojmem, dotýká se všech relevantních témat a problémů, jejichž prostřednictvím lze dokumentovat odlišnou dynamiku vývoje obou vládních modelů. Ačkoli autor sám hovoří na mnoha místech o tom, že jeho cílem je komparativní analýza, přesto má studie ke komparaci dosti daleko. Lze ji spíše označit za prosté chronologické řazení témat; v samotném závěru se vlastní hodnocení rozdílů a příčin odlišného vývoje obou společností sice objevuje, byť částečně vyvolává pocit, že jde spíše o reflexi a uznání již známého faktu, který vlastní Bobulova práce nerozvíjí. Přesto lze práci ocenit jako inteligentní, věcný a vyvážený pokus o zmapování zvolené problematiky. V tomto ohledu předložený text nesporně splňuje všechny požadavky kladené na práci diplomovou.

Co se případných konkrétních výtek k textu týká, nezbyvá mi než znovu zdůraznit, že se autor v mnoha ohledech až příliš drží analýzy, kterou prezentovali odborné veřejnosti K. Vodička a L. Cabada. Navíc se mi zdá, že zvláště v závěrech práce autor příliš reflektuje známá a publikovaná stanoviska K. Vodičky. Proto bych přivítala, kdyby autor při obhajobě i v tomto ohledu více zdůraznil své vlastní názory, případně uvedl, proč práce názor K. Vodičky pokládá za interpretačně odpovídající a zda se při své práci setkal i s jinými závěry a hodnoceními. V konečné verzi diplomové práce tuto reflexi poněkud postrádám. Podobně platí, že v předložené práci F. Bobula často uvádí spíše zobecňující teze, chybí zde často výraznější zdůvodnění – zvláště zřetelné je to v úvodních částech textu: mám zde na mysli například tvrzení, že v české společnosti „zmizela překvapivě rychle nostalgie“ (s. 14), které autor uvádí, aniž by je čímkoli dokládal (není zde ani odkaz na relevantní zdroj této teze, ani odkaz na vlastní „výzkum“ autora). Vzhledem k podobnému postupu není ani příliš zjevné, co vedlo autora k výběru sledovaných a připomínaných událostí; lze sice předpokládat, že jsou

podle jeho názoru klíčové, ale chybí zdůvodnění, proč tyto a ne jiné. Proto by bylo vhodné, aby se při obhajobě své práce tomuto problému věnoval.

Ačkoli působí výklad celkově konzistentně, je v textu jedna výjimka. Tou jsou kauzy, které autor vsunul do samého závěru své práce. Lze sice akceptovat názor, že je pokládá za důležité pro ilustraci své analýzy, ale bohužel jsou do textu včleněny neorganicky. Zde bych přivítala větší provázanost obsahovou a formální.

Za značně problematickou část práce však musím označit Seznam literatury respektive pramenů. Zde mi není naprosto jasné, co a proč autor pokládá za pramen (viz výše). Má poznámka se však netýká pouze zařazení Justovy práce mezi prameny, ale všech zdrojů, které jsou do tohoto oddílu začleněny. Důrazně proto žádám, aby autor své pojetí pramene ve vztahu ke své práci při obhajobě zdůvodnil!

Celkově lze shrnout: předložená práce je inteligentním přehledem sledovaného tématu a byť se mi zdá, že je autor často příliš ve vleku již publikovaných tezí jiných autorů, přesto lze práci plně akceptovat jako odpovídající práci diplomovou. Výše zmíněná pochybení a nejasnosti nejsou takového rázu, aby bránily úspěšné obhajobě předloženého textu. Proto předložený text doporučuji k obhajobě jako velmi dobrý.

V Praze, dne 6.6.06

